

Biskop Atle Sommerfeldt:

Gi asylbarna opphold som julegave

Gud er hellig, annerledes og opphøyet. Flere av oss som var tilstede i Domkirken ved fremførelsen av Händels Messias, hørte lyden av Den helliges storhet den søndagskvelden. Kjernen i Händels Messias og den kristne julefortellingen er at Den hellige ble menneske julenatt i Betlehem, født til å dele våre levekår -og særlig med de av oss som bærer tunge byrder. Musikken løftet oss inn til Guds herlighet, tekstene om Jesus, brakte Gud inn i vår virkelighet Gud starter sitt liv blant menneskene i en stall og som hjemløs flyktning. Gud starter nederst på rangstiden, ikke øverst. Der vi søker oss oppover, går Guds bevegelse nedover. Sånn er Gud! Gud favner alle mennesker og møter oss der vi er, ikke der vi skulle ønske vi var.

For et par år siden besøkte jeg den gresk-ortodokse kirken i Gaza by. Kirken står midt i et landområde der 1.1millioner mennesker- av 1.6 millioner har status som flyktninger. Det er bare 2000 kristne i Gaza. Men de representerer lokalsamfunnets lange historiske røtter fra før islam ble den dominerende religionen. De eldste delene av kirken er fra 400-tallet. Fortellingene om kirke og kristendom går helt tilbake til det første året i Jesu liv. Den hellige families flukt fra massakrene på guttebarn i Betlehem, førte familien på flukt til Egypt. Kirken i Gaza markerer at flukten inkluderte opphold der. Slik er den et stillferdig, men mektig vitnesbyrd om at Gud også ble flyktning da Gud julenatt omfavnet hele menneskeheten og gikk inn i vår historie og gjorde den til sin egen.

Kirken har helt fra de første århundrene vært et tilfluktsted for mennesker på flukt fra sykdom, krig og fattigdom. Da kirken ble akseptert av de romerske keiserne, utviklet den i løpet av det første hundreåret en virksomhet som støttet flyktninger og hjalp dem til rette i deres nye lokalsamfunn. Nicholas, biskop på 300-tallet i dagens Tyrkia, ble viden kjent for sine gaver til de som trengte dem. Gjennom årene ble det en tradisjon å gi hverandre gaver i St. Nicholas ånd for å feire Guds store gave til oss mennesker julenatt. Vår tids tradisjoner med å gi gaver til Kirkens Nødhjelp og andre humanitære organisasjoner i juletiden, viderefører denne fine tradisjonen.

Mer enn 42 millioner mennesker lever i dag som flyktninger. De aller fleste av dem blir tatt vare på i familien, andre lokalsamfunn og naboland. For mange av dem er julefortellingen om den hellige families flukt en stor oppmuntring. De vet at Gud den allmektige ikke sitter tilbakelent i himmelen uten kjennskap til en flyktnings krevende hverdag, men at Gud tvert om selv har vært flyktning.

Noen få av verdens flyktninger kommer til Norge. Og en liten rest av dem blir sittende i asylmottak. I overkant av 500 av disse er mindreårige barn som har bodd i Norge i mer enn tre år. Foreldrene deres har flyktet fra en livssituasjon de mener både er farefull og uten fremtidshåp, men som i følge norske myndigheter ikke gir grunnlag for opphold i Norge. Mange av disse barna har i den lange ventetiden fått tilhørighet til Norge. Noen er dessuten født i Norge og trues i realiteten med deportasjon fra landet de er født i. I følge FNs Barnekonvensjon har de rett til å bli betraktet som selvstendige mennesker med selvstendige rettigheter.

Norske utlendingsmyndigheter behandler mange tusen asylsøknader hvert år. Erfaringen fra Norge og andre land er at det etter noen år opparbeider seg en restgruppe mennesker med avslag, men som fortsetter sin kamp for å få bli i Norge. Etter noen år er de ikke så mange igjen. Det er denne

resten etter seks år disse drøyt 500 barna utgjør. Det truer ikke Norge om de og deres familier gis opphold i Norge. Vi har ingenting å frykte. Det kan derimot barna gjøre. Lokalsamfunnene de hører til i kjenner barna og tar vel i mot dem. Endeløse juridiske og innvandringspolitiske resonnementer skygger for saken: Skal barn med tilhørighet til Norge deporteres? Det er med stor undring jeg registrerer at Høyesteretts flertall i sin dom sist fredag lar politisk skjønn gå foran barns rettigheter. Forhåpentligvis blir dommen prøvd i Menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg. Men dette handler angst mer om humanitært skjønn enn om jus.

Derfor er det min oppfordring til statsråd Grete Faremo at hun denne julen gir disse barna og deres familier amnesti og opphold i Norge på humanitært grunnlag, begrunnet i barnas situasjon. Mitt håp er at hun ser sammenhengen mellom julens gavetradisjoner, fortellingen om Gud som flyktning og Norges humanitære forpliktelser og skjærer igjennom politisk og juridisk tungetale og byråkratisk tåketale. En slik handling vil gjøre det norske samfunnet godt og gi julefeiringen i år en dimensjon av humanitær storhet. Høyesteretts avgjørelse gjør dette enda mer nødvendig.